

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΗΧΩ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Διευθυντῆς Ν. ΦΑΛΗΡΕΥΣ ΒΕΗΣ

Συντάκται Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗΣ.

ΤΗ: ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ: ΤΩΝ ΔΟΚΙΜΩΤΕΡΩΝ ΛΟΓΙΩΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΑΘΗΝΩΝ.

Ἐκδότηι: Κ. ΖΙΒΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΣΑ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Φυλλάδιον: **Ι. Πέτρον Ἰωαννίδου**, «Γλοκογράματα». — **Ἀλεξάνδρου Παπαδοπούλου**, «Ἀσθενὲς πλάσμα». — **Ἠλία Σταύρου**, «Εἰκόνες» (Τὸ καλακίτρι). — **Ν.**, «Ἐξ Ἀναγνώσεων». — **Τριπτολέμου**, «Τὸ ὀπισθήριγμα». — **Ι. Ν. Γ.** (Ἀπὸ τοῦ βιβλίου τῶν «Ἐπιγραμμάτων μου»). — **Πέτρον Ζητοιτιάτη**, «Ἀρμονίαι» (Ἄδρα). — «Ὁ Περικλῆς» (μυθιστόρημα **Th. Bentzon**). — **Ἐξωρῆλου: Γ. Ι. Κάρο**, «Ἀνάλεκτα». — «Ἀλλυλολογαφία». κτλ.

Συνδρομῆ: Ἐν Κωνσταντινῶσι: γρ. 40. — Ταχυδρομικῶς γρ. 34. — Ἐξωτερικῶς γρ. 12. — Ἐκαστον φυλλάδιον γρ. 1.
Ἄμα τῇ πληρωμῇ τῆς συνδρομῆς δίδεται τὸ πρῶτον μέρος τοῦ μυθιστορήματος.

Adresse: N. PHALÈRE BEY

Directeur de "L'ECHO LITTÉRAIRE,,

12 Rue Haratchi, Galata - Constantinople.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

Τύποις Κ. ΖΙΒΙΑΔΟΥ καὶ Σα, Γαλατῶν, ὁδὸς Χαρατσοῦ, ἀριθ. 12.

ΓΛΥΚΟΧΑΡΑΜΑΤΑ

Ἄχ! Ἐνασαιῖνω ἕρασε ἡ νύχτα ἡ ἀγριεμένη,
ποῦ ἐγέννησε τὸν θάνατο, ποῦ ἔχει ἐραστὴ τὸν ἄδιν
καὶ ποῦ τὴν ἄμοισι ψυχὴ τὴν θάφτει λιπυμένη
ἴστο χάος τῆς ἀπελπισίας ἴσ' ἀτέλειωτο σκοτάδι.

Τώρα ἡ φύσι ὀλόχαρη, ἴσ' ἀν κόρη ἐρωτευμένη,
ρίχτει τὸ μαῦρο σάββατο καὶ τῆς ζωῆς σημάδι
—τὸν Ἥλιο— γὰ κορώνα τῆς φθορῆ καὶ μεθυσιμένη
ἀπὸ τὸ φῶς τὰ θάνατο θὰ χαίρεται ὡς τὸ βράδι.

Καὶ χαίρετῃ τὴν ὠμορφιὰ μ' ἐλπίδα ἡ καρδιά μου
καὶ ἴσ' ἀν νὰ ἴμουν γίγαντας καὶ ἴσ' ἀν Θεὸς τοῦ κόσμου,
θροναίζουμαι ἴστο ἀπειρο. ποῦ ἀνοίγεται ἐμπρὸς μου.

—Σώπα, ταλαίπωρο κορμὶ, ρίξε τὰ μάτια χάμου
καὶ ρώτησε τὴ Μοῖρὰ σου μιὰ μέρα ὅταν σδύσης,
τέτοια χρυσὰ χαράματα θὰ ξαναχαίρετίσης;

I. ΠΕΤΡΟΥ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ.

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ:

Ἐν Κωνσταντινουπόλει, (ἔτησίς) Γρ. 40 ἐξάμηνος 25
Ταχυδρομικῶς » 54 » 30
Ἐξωτερικῶς Φρ. 12 » 7

Τιμὴ τοῦ φύλλου Γρ. **1**.

Εἰς τοὺς νέους συνδρομητὰς τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἀρχίζει εἰς τὰς 3 φεβρουαρίου 1896 δίδεται δωρεὰν ἅμα τῇ πληρωμῇ τῆς συνδρομῆς αὐτῶν, τὸ εἰς τὰ φυλλάδια τῆς Α' Περιόδου ἐκδοθὲν μυθιστόρημα, ἀνατυπωθὲν εἰς μικρὸν σχῆμα, ἢ ἀντὶ **15** γροσ. τὰ **13** διπλᾶ φυλλάδια τῆς Α' Περιόδου διπλ. ὀγκώδους τόμος ἀπὸ 208 σελίδας.

Εἰς τοὺς κατὰ φύλλάδιον ἀγοραστὰς

τὸ μὲν μυθιστόρημα δίδεται ἀντὶ γρ. **3**. Ἡ δὲ Α' περίοδος γρ. **20** πλὴν τὰ ταχυδρομικὰ τέλη.

ΑΣΘΕΝΕΣ ΠΛΑΣΜΑ

Τὸ ἀκρατήριον τῆς κ. Ἀναστασίας Μαυροῦλης εἶναι τὸ συνειθισμένο τῆς ἀκρατήριον. Τὸ διαλέξε μόνη τῆς. Ἐχει αὐτὰ ὑπομονητικὰ, νοημοσύνην ὄχι καὶ πολλήν, μὰ ὅτι τὸ χαρακτηρίζει εἶνε ὁ μεγάλος ἀκλόνητος θαυμασμὸς πρὸς τὴν πάντοτε μονολογοῦσαν κ. Ἀναστασίαν.

Μεταξὺ τοῦ ἀκρατηρίου διακρίνεται ὁ κ. Μαυροῦλης, ὁ ὁποῖος ἔχει πολὺ ἀνεπτυγμένα τὰ χαρακτηρηστικὰ προσόντα τῶν ἀκρατῶν τῆς συζύγου του, ἰδίως διακρινόμενος διὰ ταῦτά του ἄ... κατὰ αὐτὰ.

Ἡ κ. Ἀναστασία δὲν ξέρω πῶς κατορθώνει πάντοτε νὰ φαίνεται ὅτι ἀπ' ἐκείνην πηγάζει κάθε καλόν. Ἄν δὲ τὸ καλόν εἶνε πολὺ μεγάλο καὶ ἐγεινεν ἕξοχα εἰς οἰκογένειαν, τὴν ὁποίαν δὲν σχετίζεται, ἀρχίζει καὶ ξεφωνίζει καὶ κούπεται ὅτι τῆς κλέπτουν τὰς ιδέας τῆς ἢ ὅτι τὴν ἀντιγράφουν.

Μὰ σήμερον ἔχει δίκην νὰ ἴηε τόσῳ κούκλιν καὶ νὰ ὁμιλῇ τόσῳ πολλὰ.

Ξεύρετε τὴν Πιπίαν; Εἶνε ἡ μονάκριβη τῆς κ. Μαυροῦλης καὶ κατ' ὄρθωσεν γὰ τὴν πατρὸς ἡμερῶν προῖκα.

—Μόνη μου ἦρα τὸ γαμπρὸν, τὸν ἐκτίμησα, τὸν ἔφερα στὸ σπῆτι· ἀνάψα μὲ ὑπομονὴ καὶ ἐπιτηδεύτητα τὴν ἀγάπην στὰ φυλλακάρδια του. Ἐγὼ φρόντισα γὰ τὴν ποίησιν. Ἐγὼ μὲ τὰ κρῦα μὲ τὴ βροχὴ ἔτρεχα καὶ τῆς ἀγόραζα τὰ χίλια μικροπράγματα

ποῦ χρειάζονται. Ἐγὼ τοὺς ἴσπεράνωσα, τοὺς ἔβαλα στὸ βαπόρι, τοὺς εἶπα ὅρα καλὴ παραγέφυρα τὸν Παναγιώτη γὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς κόρης του, ἐγὼ...

— Ἀναστασία, μὰ κ' ἐγὼ...

— Ἄ τίποτε... ἐγὼ σὲ ξέρω ἐσένη. Ἄν μπόρῃς νὰ χαλάσῃς μιὰ δουλειὰ ποῦ ἔφθασε στὸ νῆν καὶ αἰετὴ γλῆνης μὲ τὴν ἀφρηματὰ σου. Μὰ ἐγὼ ἄγρυπνη σὲ ὄλα, ἐγὼ.

— Μὰ ποῖός σου τὸν σύστησε; Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἦλθε στὴν πόλιν γὰ τὸ ἐμπόριόν του. Γὰ τὰ λάδια του διπλ. καὶ ἦλθε νὰ μιλήσῃσινε γὰ ὑποθέσεις. Νὰ κηρούμε δουλειὰς μαζί.

Ἡ κ. Ἀναστασία ἀσυνείθιστη νὰ τῆς ἀντιστέκωνται, ἴσπερῶσε τὰ χέρια τῆς, τοῦ ἔριψε ἕνα βλέμμα οἴκτου καὶ εἶπε:

— Πτωχὲ Παναγιώτη, εἶνε ἡ ἀλήθεια πῶς μιλήσῃσινε πολὺ γὰ τὰ λάδια, μὰ στέκοσιν ἀντίκρου του ἴσ' ἀν λαδωμένους ποντικούς καὶ οὔτε τοῦ ἀνθρώπου πῶς ἔχεις κόρη.

— Κεὶ πῶς μποροῦσα ν' ἀνακτώσω τὴν κόρη μου μέσα στὰ λάδια. Ἠξεύρα ἄν ἦταν ἐλεύθερος;

— Ἀδελφόν, ρίχνει κανεὶς σὲ κάθε νέο ἄνθρωπο ἐμπρὸς καὶ ἕνα δυὸ λόγια γὰ τὸ θησαυρὸ τοῦ σπῆτις του. Ἀδελφόν ἄν ὁ ἴδιος δὲν τύχη ἐλεύθερος μπόρει νὰ ἔχη ἀδελφὸν, ἐξάδελφον, θεῖον. Ἐνῶ σου λέγει ὁ ἄνθρωπος πῶς εἶνε ξένος καὶ σπενωγορεῖται, κάθεται βουδὴ καὶ οὔτε τὸν προσκαλεῖς στὸ σπῆτι. Καλὰ ποῦ ἔτυχε νὰ ἔλθω ἐγὼ ἐκείνην τὴν στιγμὴν καὶ νὰκού-

τάπιθκνως άνοιχτά άμαξία, άλλοι συνθηροίζοντο γύρω τής άτμαμάξης και εξήτουν εξηγήσεις περί του μηχανισμού αυτής. Είς τή βήθος έφάνιντο τά τουνέλ.

Πόσον παράδοξος μάς φαίνεται σήμερα η τοιαύτη κατάσταση και όμως μόλις 60 παρήλθον έτη έκτοτε. Και είς τήν άρχήν όλίγη έγένετο πρόοδος, ούτως ώστε μετά έξ έτη, δηλ. είς τή 1837 ο Μάκ Κούλλοχ έγγραφεν.

« Έκτός των μέσων τής μεταφοράς διά των λεωφόρων και των διωρύγων η κοινή προσογή στρέφεται από τινος είς τούς σιδηροδρόμους, οι όποιοι κατά πάσαν πιθανότητα θά έγκατασταθούν, έντός μικρού, μεταξύ των μεγάλων τής επικρατείας πόλεων, όπου τουλάχιστον η κατάσταση του έδάφους τή επιτρέπει. Τους σιδηροδρόμους τούς κατασκευάζουν άδικαιώς με ζύλα ή με σίδηρον, αλλά οι τελευταίοι ούτοι φαίνεται να είναι οι καταλληλότεροι διά τόν τόπον μας. Τό μήκος του σιδηροδρόμου τής Λιβερούλ είναι 31 μιλίων και τό γεγονός ότι ταξιδιωτάι τινες διέσχισαν τήν άπόστασιν ταύτην σφύμενοι από άτμαμάξαν είς μιάμιση ή δύο ώρας έπροξένησεν έκτακτον έντύπωσιν. Ουχ ήττον τά πλεονεκτήματα, τά όποια αποδίδουν είς τήν παρεκτασιν του συστήματος τούτου και είς άλλα μέρη, νομίζω ότι είναι υπερβολικά μεγαλοποιημένα.»

Μή γελάτε! είς τήν ιδίαν εποχήν ο Θιέρς, ο όποιος δέν ήτο ούτε βλάξ ούτε άνόητος, έλεγεν ότι ο σιδηροδρόμος θά μείνη πάντοτε ένα εύμορρον παιγνιδάκι.

Έκτοτε τί μεταβολή, τί ανάπτυξις, τί αναβρασμός εκατομμυρίων, τί επέκτασις των γραμμών! Η περιφέρεια τής γής είναι 25,000 μιλία. Οι σιδηροδρόμοι του ήνωμένου βασιλείου κατά τό 1894 είχαν 20,908 μιλία και η επέκτασις των δραστηρίως εξακολουθεί, ώστε άνδέν τό κατώρθωσαν ήδη, δέν θά άργήσουν να φθάσουν τήν έκτασιν τής περιφέρειας του πλανήτου μας. Λάβετε δέ ύπ' όψιν ότι κάθε μιλιον των γραμμών τούτων διατρέχεται υπό των άμαξοστοιχιών κατά μέσον όρον 48 φορές κατά τό ήμερονύκτιον.

Έάν τώρα λάβωμεν ύπ' όψιν τόν αριθμόν των μιλίων, τά όποια διατρέχουν κατ' έτος αι άγγλικαι άμαξοστοιχίαι εύρίσκομεν ότι η έκτασις τής Γής είναι ανεπαρκές μέτρον και ότι πρέπει να καλέσωμεν τήν επικουρίαν του ήλιου.

Και πρώτον βλέπομεν ότι προσθέτοντες τήν ταχύτητα όλων των άμαξοστοιχιών τής Άγγλίας θά εκάμηκεν τόν γύρον του πλανήτου μας μόνον είς 40 λεπτά. Με άλλους λόγους ο αριθμός των μιλίων, τά όποια διανύουν είς έν έτος αι άμαξοστοιχίαι αυτές, άρκούν διά να κάμουν είς τήν σφαίραν μας ζώναν περιτυλίσσουσιν αυτήν 13,374 φορές.

Έχομεν πράγματι ύπ' όψιν τούς εξής αριθμούς: αι δι' επιβάτας άμαξοστοιχίαι κατά τό 1894,

διήνυσαν 179 εκατομμύρια μιλία, αι φορηγαί 149 εκ. μιλία και αι μικταί 3 εκατομμύρια. Τό όλον 332 εκατομμύρια μιλία. Ούτω, κάθε λεπτόν αι άγγλικαι άμαξοστοιχίαι διατρέχουν είς διάφορα σημεία 633 μιλία.

Ως κάτοικοι τής Γής είξεύρομεν ότι ο πλανήτης μας κατέχει έν τώ άπειρώ ελάχιστον γύρον, μόλις ένκ σημείον. Οι σιδηροδρόμοι μετρίζουν τήν ταπεινώσιν ταύτην. Η μέση άπόστασις του Ήλιου από τήν Γήν είναι περίπου 93 εκατομμύρια μιλίων. Τά μιλία, τά όποια έναυσίως διατρέχουν μόνον αι άγγλικαι άμαξοστοιχίαι, ίσοδυναμούν επάνω-κάτω με δύο ταξίδια παγκιμού και επιστροφής προς τόν Ήλιον. Και όμως είξεύρομεν ότι σφαίρα διατρέχουσα δέκα εξ μιλία κάθε λεπτόν και διατρούσα τήν ταχύτητά της θά ήθελε δέκα-τέσσαρα ή δέκα-πέντε έτη διά να φθάση τόν Ήλιον.

Και άν θέλετε κατιέκφραστικώτερον, φαντασθήτε ένκ παράξενον μωρό, του όποιου τό άνάστημα να είναι 93 εκατομμύρια μιλία και τό όποιονάπό άπροσεξίαν θά ήγγιζε τήν ήμέραν τής γεννήσεως του τόν δίσκον του ήλιου και θά κατεκρίετο. Λοιπόν κατά τήν ταχύτητα τήν όποιαν οι φυσιολόγοι αποδίδουν είς τά συναισθήματα, τό φαινομενικόν ύψους μωράκι μας θά μεγάλωνε, θά εφθανε τά εσχατα όρια τής ανθρωπίνου ζωής και θά απέθνησκε, πριν η προσθάση να αισθανθή τό καύσιμον, τό όποιον έπαθε τήν πρώτην τής ζωής του ήμέραν. Και όμως τήν τρομακτικην ταύτην άπόστασιν αι άμαξοστοιχίαι τής Άγγλίας μόνον, προστιθέμεναι τήν διασχίζουν είς τρεις περίπου μήνας.

Τώρα να καταβώμεν είς ψηλαφητότερα πράγματα, και ως εξετάσωμεν τής εισπράξεις των έτακιριών.

Κατά τό 1894 αι εισπράξεις άνήλθον είς 36 εκατ. 500,000 άγγλικές λίρας από τούς επιβάτας και 43 εκατομμύρια 380,000 λίρας Άγγλίας από τά φορτία, εξ ου 46 ο/ο από επιβάτας και 54 ο/ο από τας πραγματείας. Οι ταξιδιωτάι διακρούνται είς επιβάτας πρώτης θέσεως: 4,042,000 λ. άγλ. ήτοι 13 ο/ο Β' 2,792,000 λ. άγλ. ήτοι 9 ο/ο και Γ' 24,028,000 λ. άγλ. ήτοι 78 ο/ο.

Επί των 1000 ταξιδιωτών έχομεν 33 α'. θέσεως 66 β'. θέσεως και 9001 γ'. θέσεως. Ο όλικός αριθμός των ταξιδιωτών διά τό 1804 ήτο 29,821,000 α'. θέσεως 60,162,000 β' θέσεως 821,430,000 γ'. θέσεως.

Ο αριθμός των ταξιδιωτών μόνον τής τρίτης θέσεως των δύο έτων 1893—94 υπερέθη κατά έν εκατομμύριον τόν ήλικόν αριθμόν των κατοίκων τής

Γής, οι όποιοι κατά τούς τελευταίους ύπολογισμούς άνέρχονται είς 150 εκατομμύρια.

Υποθέτομεν ότι υπό τοιούτους όρους ταχύτητας και πληθυσμού θά υπάρχουν πολλά θύματα. Και όμως άπατώμεθα. Είς τή 1894 έχομεν 1 θύμα επί 57 εκατομμυρίων μεταφερθέντων ταξιδιωτών. Τό 1879 ήτο τό άλεθριώτερον έτος δηλ. 1 θύμα επί 7,500,000 μεταφερθέντων και τό ευτυχέστερον τό 1891 κατά τό όποιον υπήρχεν ένκ θύμα μεταξύ 169 εκατομμυρίων ταξιδιωτών. Και οι πληγωμένοι διά τήν περίοδον 1890-94 ήσαν 1 προς 1,538,000 ταξιδιωτών.

Αι γιγάντειοι αυτές διαχειρήσεις απαιτούν βεβαίως εκπληκτικόν προσωπικόν. Κατά τό 1894, αι διάφοροι άγγλικαι έτακίριαι των σιδηροδρόμων απησχόλουν 380,000 άτομα.

Οι κάτοικοι τής Άγγλίας είναι 38 εκατομμύρια. Άρα επί 100 άγγλων ο είς είναι σιδηροδρομικός υπάλληλος. Εξ άλλου άν λάβωμεν ύπ' όψιν ότι οι υπάλληλοι των σιδηροδρόμων είναι άνδρες από 15 έως 69 έτών και συγκρίνωμεν αυτούς με τούς κατοίκους ανάλόγου ήλικίας, εύρίσκομεν ότι επί 30 ο είς είναι σιδηροδρομικός υπάλληλος.

Άς επανέλθωμεν προς στιγμήν είς τά εμπορεύματα τά μεταφερθέντα κατά τό 94. Όπως αι εξ αυτών εισπράξεις πραγματοποιήσουν τά 43 εκατ. άγγλικών λιρών, έπρεπε να μεταφερθή είς διαφόρους άποστάσεις—των όποιων τό σύνολον υπερέβαινε τά 150 εκατομμύρια μιλίων—ο καταπληκτικός όγκος 325 εκατ. τόννων εμπορεύματος! Και μη λησμονώμεν ότι ένδεχόμενον μίαν ήμέραν αυτοί οι αριθμοί να φαίνονται παιδαριώδεις είς τούς άπογόνους μας!

N.

ΤΟ ΥΠΟΣΤΗΡΙΓΜΑ

Έγώ τήν αγαπή τήν έστίαν. Πάντοτε έχει νέον τι να μοι διηγηθή. Σήμερα όμως με έμάγευσε. Τά πρέμνα τής άμπελου καίνονται μετ' έκτάκτου λαμπρότητας.

« Από τό βιβλίον των « Έπιγραμμάτων μου ».

Θέλω μισός σ' άγιο εικόνημα, σαν ένας λυγροστάτης
Με τής αγάπης μου τό φώς να καιώ εμπροστά της.
Να φέγγη πάντα η Άγάπη μου, αυτή να λάμπη μόνο
Και γώ, που θα τής δίνω φώς, σαν τό κερί ως λυόνω!

I. N. F.

Αυτό τό πρέμνον έδω εινε μοναδικόν πανόραμα άληθής πολύρωτος λυγία ήδη καίνονται οι άσπερσειδώς διατεθειμένοι κλάδοι του διά φλογός κυνήης, ενώ ο φλοιός καίόμενος διά πορφυράς φλογός, προσδίδει είς τήν εικόνα μεγαλείον. Η θερμότης εκτυλίσσει τά έν τώ πρέμνω άέρια, τά όποια καίνονται άπου εξέλθωσι των άκρων των κλαδίσκων, δι' εξαφράς ισχυρού φλογός, δίδοντα ούτω τήν όψιν κηρίων είς τούς λεπτούς του πρέμνου κλαδίσκους.

Τά σκότη τής νυκτός δέν διελύθησαν έτι. Ο μακινώδης βορράς εξακολουθεί όρημητικώτερος γυρίζει, στένει, μαιίνεται ώθει τήν γιόνα, επί των παραθύρων μου, ήτις τίκεται επί των θερμών υέλων.

Τό πιν ήσυχάζει και αυτός ο άτρόμητος ποιμήν υπό τήν άδιάβροχον κάπαν του άπεσθήη δέν άκούεται ούτε η φλογέρα του, ούτε οι κωδωνίσκoi και τά βελάσματα των ποιμνίων. Η γιών έσκέπασε τό χορταράκι, τήν αγαπητήν τροφήν των. Θά εβρωσι παρηγορίαν είς τήν θερμότητα τής μάδρας.

Η εικών μου έν τή έστία, λυμβάνει διαστάσεις, εκτυλίσσει σκηνάς θυμασίας. Δέν δύναμαι να πιστεύσω τούς όρθαλμούς μου και νομίζω ότι εύρίσκωμαι πρό θεάματος υπερφυσικού. Όταν τό έξωτερικόν ζύλον έχη, αντικατασταθέν υπό ροδίνου πεπυρακτωμένου άνθρακος ένω φλόγες διαφόρων χρωμάτων εξακολουθούσι να τό διακοσμώσι.

Άλλά κλονίζεται, άγ, θά πέση να πέση... ά... ποτέ με συνεκίνησεν η ιδέα τής στερήσεως του και έν τή άπογνώσει μου, άρπάζω τό προστυχόν αντικείμενον και τό υποστηρίζω.

Τό ύπεστήριζα και άκόρεστος η περιέργος προσοχή μου άφιέρωθη και πάλιν είς αυτό.

Τό πανόραμα μου, τό όποιον εξακολούθησεν άπαθές να εκτυλίσσει τας μεγαλοπρεπείς εικόνας του... πως τό αγαπώ τό πανόραμα μου, έγώ τό ύπεστήριζα εινε ιδικό μου!

Άφνης και πρέμνον και ύπεστήριγμα έπεσον μεταμορφωθέντα είς σωρόν άμορρον άνθρακιος.

Α τί κρίμα! τί κρίμα! δέν είχα προσέξει. Τό ύπεστήριγμα μου ήτο εξ άμοισαθούς ύλης, ήτο ζύλιον.

ΤΡΙΗΤΟΛΕΜΟΣ

τὴν σοβαρώτερην ἀπιστίαν εἰς τὸν πτωχὸν ἐκείνον βιροτουόζου, πρὸς τὰ τίποτε ἐκείνα.

Ἄλλὰ πῶς θὰ ἐπήγγετο εἰς τὴν χρηστὴν φαντασίαν τοῦ ἡ ἰδέα νὰ διαπράξῃ καμμίαν ἀπιστίαν; ὑπὸ πλείεστας ἐπιθυμίας ὁ Τζάκιμος ἦτο τὸ πρότυπον τῶν συζύγιον. Μόνοι αἱ διαφοραὶ τῆς φυλῆς, ἰδιοσυγκρασίας, συνθητικῶν καὶ πνεύματος, ἠμυπόδισαν μεταξὺ μίας τελειότεραν συνεννόησιν. Καὶ τὸ σπουδαιότερον εἶναι ὅτι ποτὲ δὲν ἀμφεβάλλε ἐκεῖνος περὶ αὐτοῦ. Οὐδέποτε διατάραξεν τὴν ἡσυχίαν τοῦ μ' ἀνωφελεῖ πρᾶπτου, γνωρίζεις τὸν χαρακτήρα μου διὰ ν' ἀμφεβάλλῃς περὶ τούτου. Ἡ μικρὰ του Ὀδέττη, ὀνειροπόλος καὶ καθιστική, κλίνουσα ἐνίοτε πρὸς τὴν εἰρωνίαν, ὀλίγον πολὺ βυθισμένη εἰς τὰ βιβλία, τοῦ ἤρσεν ἐν τούτοις μ' ὅλα τὰ ἐλαττώματά της. Συνέτεινα, μὲν μετὰ τὸ γυναικίον καὶ τὸ βιολί του, διὰ τὴν εὐτυχίαν του, τὴν ὁποίαν ἐνόει μ' ὅλην τὴν ἀρεταίαν του νὰ με κάμῃ νὰ συμμερισθῶ. Καὶ εἶναι βεβαίως ἰκανοποίησις δι' ἐμὲ νὰ το γνωρίζω αὐτό. Ὁ εἶχα τὴν τύψιν μεγάλως ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ μ' εὕρισκον ἀχάριστον, διότι, πρὸ παντός νυμφευόμενος κόρην ἀνευ προικῶς, ἐδείχθη γενναῖος ἀπέναντί μου. Ἐνθυμισαίμε ποῖον ἐνθουσιασμόν ἢ ἐξελθὼν μου Δέ Λευρὰ ἐδείχθη τὴν πρότασιν τοῦ χωρὶς κἄν νὰ ζητήσῃ τὴν γνώμην μου. Αὐτὴ ἡ ἰδέα, ἀπὸ τοῦ δεκάτου μου ἔτους, ἀνέλαθεν ὅλην τὴν φροντίδα καὶ τὰ ἔξοδα τῆς ἀνατροφῆς μου, ἐνῶ ἄλλον τίτλον δὲν εἶχον νὰ ἐνδιαφέρεται δι' ἐμὲ, πρὸς τὸν εἶπον τὸν ὄνομα της, ὄνομα συγγενοῦς ἀποθανόντος ἀπὸ προηγουμένως κατεστράφη καὶ ὄλοκληρίαν. Ἡ ζωὴ μου ὑπῆρξε πλήρης εὐνοιῶν τῆς τύχης, ὅπως τὰς ὀνομάζει ὁ κόσμος, εὐνοιῶν ὅπως διόλου ἀνεπίστων. Καὶ ὅμως ἀνευ τῆς θερμῆς ἀνακινήσεως τῆς τρυφερότητός σου, καὶ τῆς οἰκειότητός μας, θὰ εὕρισκον—τόσον εἶναι βέβαιον ὅτι ἕκαστος ἀντιλαμβάνεται κατ' ἴδιον τρόπον τὰ ἀγαθὰ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον—ὅτι τὸ ἰδικόν μου μερίδιον τῆς εὐτυχίας ἦτο μικρόν, σχεδὸν μηδαμινόν. Τὸ ἰδικόν σου, τὸ ἐλπίζω ἐξ ὅλης καρδίας, εἶναι ἀπ' ἐναντίας πολὺ καὶ πλήρες. Εἶχες μητέρα, τὴν πλέον προσεκτικὴν μητέρα, ἥσο ὑπὸ πάσας τὰς ἐπιθυμίας, εἰς καλύτερας συνθήκας διὰ νὰ δυναθῆς νὰ ἐκλέξῃς. Διὰ τὸ λοιπὸν νὰ γλυστρῆς τόσον ἐλαφρὰ ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἀντικειμένου, τὸ ὅποιον θὰ μ' ἐνδιέφερον ὑπερ πάν ἄλλο; Οὐδὲν ἄλλο; Οὐδέποτε περιεργον ὅτι πρὸς τὸ ἀγαθὸν σου. Κατὰ τὰς χρονολογίας πρέπει νὰ ἐφθασεν εἰς Μητροπολίτιν κατὰ τὸ μέγα μαρτυρῆσιν εἰς Αὐστραλίαν. Ἄλλως, ἢ φλογερὰ μου περιέργεια θὰ μ' ἐκκινῆεν ν' ἀποταχθῶ τὸ εἶδος ἐκείνου τῆς αὐτοκτονίας εἰς τὸ ὅποιον μόνη μου κατεδικάσθην, ὅταν ἀπεράσισα νὰ μὴ σοῦ γράρω. Μάλιστα, μόνον τὸν ὄνομα τῆς αὐτοκτονίας ταυρίζεις διὰ μίαν τοιαύτην θυσίαν. Αἱ ἐπιστολαὶ σου; ἄλλ' αὐτὰ ἦσαν ἡ μοναδική μου ἀπόλαυσις. Ἀκριβῶς δι' αὐτὰ καὶ ἐπειδὴ μοῦ ὑπενηθύνουν πολὺ τὸ παρελθόν, ἠύξανον, αἱ χαριτωμένα σου ἐκείνα ἐπιστολάκι, τὴν ἐξέφερον

μου ἐναντίον τοῦ παρόντος. Εἰς τὰς ἀπαντήσεις μου θὰ ἄρῃται θέλοντας καὶ μὴ, νὰ ξεχειλίτουν τὰ παράπονά μου, τὰ ὅποια εἶχα ἀποφασίσῃ νὰ κρατήσω διὰ τὸν ἐαυτὸν μου, διότι, κατὰ βῆθος, ἦσαν ἀδικα, τὸ ἐνώ τὸν, αὐτὴν τὴν στιγμὴν πού σου τὰ ἐπιστεύομαι. Ἐὰν εὕρισκον τὸν ἐαυτὸν μου δυστυχή, δὲν με ἐκκινῆεν ὁ Τζάκιμος τοιαύτην, καθὼς θὰ ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃς. Ὅχι βέβαιον μόνον ὁ πτωχὸς ἀνθρώπος ἀπετέλει μέρος συνόλου τὸ ὅποιον καὶ εἰς τὴν μετὰ εἶναι ἀνυπόφορον; τὸ γυναικίον, αἱ πέντε ὄρακι τοῦ βιολίου, τὸ πρῶτον οἰκογενειακὸν πρόγευμα, ἡ συνήθης οὐρίχλη, ἡ ἀργία τῆς κυριακῆς, ἡ πανηγυρικὴ συγκατάθεσις τῆς πενθερᾶς, ἡ ὅποια μάλιστα καὶ μετὰ βίας ἠνείχθητο τὰς ὀλίγον ἀνεξαρτήτους τάσεις μου, ὅσον καὶ ἂν τὰς συνεκράτουν ἐγώ... καὶ ἄλλα καὶ ἄλλα!...

Ἐξ αἰτίας αὐτῶν ὅλων ὑπέφερα καὶ τὸ σφάλμα ἦτο ἰδικόν μου βέβαιον, διότι ἤμην ξένη. Βεβαιωθεῖσα ὅτι τὸ κακὸν δὲν ἐπεδέχετο καμμίαν θεραπείαν, ἐκρινε πῶς θὰ ἦτο ἀξιοπρεπέστερον καὶ λογικώτερον νὰ σιωπήσω, καθὼς μάλιστα δὲν γνωρίζω νὰ ἐξωτερικεύομαι ἐξ ἡμισείας... Μὴ νὰ κοπῇ τὸ σχολιὸν, πηγαίνω, πηγαίνω... δὲν εἰζεύρω καὶ ἐγὼ πού διὰ τὸν ἄλλο. Ἄπρὸς ἔγινε ἀγγλὸς ἔπρεπε τοιαύτη καὶ νὰ μείνω τὸ καλύτερον μέσον πρὸς τούτο ἦτο νὰ ἐγείρω φραγμὸν μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῆς Γαλλίας, τῆς προσφιλοῦς Γαλλίας, ἥτις πρῶτον πάντοτε πρὸ τῆς διανοίας μου, ἐλαστικὴ, ἀκαταμάχητος, ὑπὸ τὴν μορφήν τῆς φίλης μου. Δὲν σου ἐγράψα πλέον. Ἄλλ' ἀκόμη μίαν φράσιν, ὑπάρχουν περιστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας παραδίδει τις τὰς σταθερωτέρας ἀποφάσεις πού ἐλάμβανεν. Ἐὰν ἐλάμβανον τὸ γραμματικὸν ἐκείνο, μόνη της θὰ ἐκινετο ἢ πέννα μου διὰ νὰ σ' ἐρωτήσω. — Πῶς εἶναι; ἀνταποκρίνεται εἰς τὴν εἰκόνα τὴν ὅποιαν ἐσχεδιάζωμεν ἐκείνον, κατὰ τὰς ὄρας τῆς ἀνακινήσεώς μας εἰς τὸ σχολεῖον; ἀξιοματικὸς τῶν οὐσαρῶν, πεταχτός, μὲ ἦθος νικηφόρον, βαλυσιστῆς ἐξοχῆς, καὶ μετὰ τὰ μουστακίνα ἀνεστραμμένα; ἢ καὶ καλύτερος ἀκόμη; τὸν ἀγαπᾷς ἐμπραθῶς; Ἐξήγησέ μου τί θὰ πῇ αὐτὸ τὸ ἐμπραθῶς καὶ τὰ λοιπὰ.— Χάριτι θεῶν! εἶναι ἀκόμη καιρὸς νὰ τα διασθώσωμεν καὶ αὐτὰ.

Ἄλλὰ ὡς τὴν ἀκόμη ὑπὸ θέσεις ἀφῆρητοι, συμπερόντα πηλατικὰ, μ' ἀπειλοῦν νὰ με κρατήσουν ἐδῶ ἕνα μῆνα ἀκόμη. Τουλᾶριστον ἂς φλυκῶμεν τεχνολογικῶς κατὰ τὸ διάστημα τούτου, θέλεις; Σ' ἀγαπῶ ὅπως ἄλλοτε, ὅταν εἶχαμεν τὰ πάντα κοινὰ καὶ ἐσχεδιάζωμεν νὰ μείνωμεν γερωντοκόρα διὰ νὰ μὴ χωρισθῶμεν ποτέ.

ΟΛΕΤΗ

("Ἐπεται συνέχεια).

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Εἶδα κάπου ἕνα ἀρθρῶν τῆς Σάνδης ἕνα ἀπὸ καινὰ ἀρθρῶν πού ὅσοι καιρὸς καὶ ἂν περᾶση ἔχουν πάντα πέρασι καὶ εἶναι πάντα ἐπὶ κλίμα. Μιλεῖ γὰρ τὴν πλῆξιν ἀνατροπῆς, καὶ κυρίως δ' αὐτὴν ψεύτικη χάρις, πού δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τὸ σημερινὸ τὸ μὲν τὸν (δηλ. ὅπως τὸ ἐνοῦν οἱ περισσώτεροι). Ἡ χάρις πρέπει, ὅπως τὸ λέει, νὰ εἶναι φυσικὴ ὅπως λ. γ. τῆλογο χωρὶς κανεὶς νὰ τὸ μάθη ἔχει τὴν περιφάνειά του στάσι καὶ τὰς κινήσεις του, ὅπως ὁ κύκνος ἔχει τὸ ἀκίμητό του καμάρι.

«Αἱ ἰσπανίδες χωρὶς γορεῦσιν πειρὸ ἔμορφα τὸ μπουλερὸ ἀπὸ τις πειρὸ καλῆς γορεῦσιν τῆς Ὀπερας καὶ τὴν χάριν τους τὴν χροστοῦν στὸν ἔμορφο τους ὄργανισμό, πού τὴν ἔχει ἐξ ἐνοστικῶν».

«Καὶ ἐπειτα ὅλα αὐτὰ ἢ δῆθεν χάρις καὶ ἂν ἦταν ἀκόμη καὶ ἔμορφη καὶ ἐλαστικὴ ἦταν ὅμως ἐνδείξις φυσικῆς ἀτελείας. Γιατί ὅλες αὐτὲς οἱ ἔμορφες κυρίες καὶ οἱ ἔμορφοι κύριοι πού ζεσαν τόσον ὄρακα νὰ περπατοῦν στὰ χαλὰ καὶ νὰ ὑποκλίνωνται δὲν ζέρον οὔτε δυὸ βήματα νὰ κάμουν ἐπάνω στοῦ Θεοῦ τὸ χῶμα χωρὶς νὰ σκοτώνονται ἀπ' τὴν κούραση».

Ἐχουν ἀνάγκη ἀπ' τὸν ὑπὲρ τὴν διὰ νὰ τοὺς ἀνοίξῃ τὴν θύρα ἢ νὰ βαλῇ ἕνα ξύλο στὴ φωτιὰ. Τί θὰ κάμουν μ' αὐτὴν τοὺς τὴν χάρι ἂν δὲν εἶχαν τοὺς δούλους πού νὰ ἀναπληροῦν τὰ χέρια ἢ τὰ πόδια τους;»

Ὅστε ἡ χάρις ὅσο πάει (καὶ παρεξηγεῖται) συνοψίζεται σ' αὐτὰ: ὅτι πρέπει νὰ καταντᾷ κανεὶς σχεδὸν νὰ μὴ κινῆται ὅπως πρέπει καὶ νὰ περιορίζεται εἰς ὀρισμένον ἀριθμὸν κινήσεων.

Κ' ἐνῶ διαβάζω τὸ ἀρθρῶν τῆς Σάνδης πού εἶναι τόσο δίκαιο παράπονον καὶ μετὰ τὸν νοῦ μου ἀναλύω τὸ μὲν τὸν τῶν σαλονίων μας θυμῶμαι τοῦ λαοῦ τὴν προικίαν κατὰ πέρσιν καὶ καλύτερα.

Ἀπ' τ' ἀνεκδοτὰ τοῦ Mürger:

«Ἐνας κύριος ἐνῶ πηγαίνει στὸν δρόμο βλέπει κάποιον πού τὸν πλησιάζει καὶ τοῦ ζητεῖ ἐλεημοσύνην. Ἐχει, λέγει, οἰκογένειαν καὶ δὲν ἔφαγε ἀπ' τὴν παραμονή».

Ὁ κύριος αὐτὸς τὸν πάει σ' ἕνα φωμὰ τοῦ ἀγορᾶ καὶ ἕνα μεγάλο φωμὰ καὶ κάμνει νὰ τοῦ τὸ θέσθι κάτω ἀπ' τὴν ἀμασχάλη του.

— Ὅχι δὲ, λέει ὁ ἰσπανὸς καὶ σκουπᾷ τὸ χέρι του, ὅποιος με δὲ θὰ με πάρη γιὰ ἐργάτη! »

— !!! ; ; ;

Εἶναι πολὺ γνωστὴ προσωπικότης γιὰ τὸν τόπον μας ἡ Λαίδη Δούφφριν.

Μιὰ λεπτομέρεια τοῦ βίου της ἀρετὰ σπουδαία εἶναι ἴσως ὅχι γνωστὴ εἰς τοὺς περισσώτερος.

Στὰς Ἰνδίας, ὅταν ἔμενε ἐκεῖ μετὰ τὸν σύζυγόν της, εἶχεν ἰδίως ἀδελφότητα τῆς ὁποίας σκοπὸς ἦταν νὰ παρέλθῃ στὴν γυναικίαν τὰ μέσα νὰ περιποιητῆται τὰς ὀμορφύλους της. Εἶναι γνωστὰ καὶ κοινωνικὰ ἐν Ἰνδία προλήψεις. Εἰργάσθη λοιπὸν αὐτὴ ἡ εὐγενὴς δέσποινα ὅχι ἀποτόμως νὰ τὰς ἐξοστρακίσῃ ἀλλὰ νὰ μετρίσῃ καὶ τὰς δυσχερεῖς πού παρενέβησαν εἰς τὴν ἐν γένει πρόσθετον τῆς γυναικῆς ἐν Ἰνδίας.

Τώρα τὸ σωματεῖον αὐτὸ προσθεῖται καταπληκτικῶς. Ὁ ἀριθμὸς τῶν γυναικῶν πού διδάσκονται τὸν τρόπον, καθ' ὅσον πρέπει νὰ περιποιητῆται τοὺς ἀσθενεῖς, αὐξάνει κάθε μέρη. Ὑπάρχουν μάλιστα πολλές, πού παρουσιάζονται στὰ νοσοκομεία καὶ ζητοῦν θέσεις.

Ἄλλὰ καὶ τὰ μέσα δὲν τοὺς λείπουν. Ἐκτός ὀλίγων ἐξαιρέσεων, τὸ ἔργον αὐτὸ ἔτυχε θερμότητος ὑποστηρίξεως καὶ σήμερον τὸ ἔργον πού μετὰ τὴν μετριοφροσύνην ἀνέλαθεν ἡ εὐγενὴς δέσποινα εἶναι τὸ μεγαλύτερον διακάντι πού τὴν στολίζει...

Ἀλήθεια ὅμως ἡ γυναικίαν εἶναι πλασμένη γιὰ νοσοκόμος, γιὰ νὰ νοσηλεύῃ, γιὰ νὰ παραγορῇ. Καὶ τί ἄλλο κάμει ἔσθλην της τὴ ζωὴ; Ἀρρωστῆ τὸ παιδί της, ὁ σύζυγός της, ὁ ἀδελφός της ὅλοι ἐπὶ τέλος ἀπ' αὐτὴν περιμένουν τὴν περιποίησιν. Εἶναι φυσικὸ της. Μονάχη ἢ γυναικίαν ζερεῖ νὰ παραλαβῆν καὶ νὰ ἰκανοποιῇ τις δύσκολες ἰδιοτροπίες τοῦ ἀσθενοῦς καὶ ὅλα αὐτὰ μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο, καὶ μετὰ τί θάρρος...

Τὸ ἐσκέφθηκα καλὰ ἡ Ἀδελφότης τῶν Κυριῶν τῆς πόλεως μας. Εἶναι κάμποσος καιρὸς πού ἄρχισε ἀλλὰ τόσον γρήγορον ἔφερε καρπούς τὸ φιλανθρωπικόν αὐτὸ ἔργον.

Σήμερον δὲν ἔχομεν ἀνάγκην νὰ πάρουμε ἀδελφῶν τοῦ Ἑλέους ξένην διὰ νὰ μᾶς περιποιητῆται. Ἐχομεν δικῆς μας ἀδελφῆς παρμένες ἀπ' τὰ σπλάγγνα τοῦ λαοῦ μας, πού πονοῦν πειρὸ πολὺ γιὰ μᾶς, πού νοιῶ-

θουν πειό καλή τόν πόνο μας 'σάν καθ' έκυτό άδελφή μας.

Εύτυχώς ή σειρά τών τοιούτων έργων δέν εκλείπει. Έκτός τών λαμπρών αποτελεσμάτων πού χειροπιαστά δείχνει τό σωματείο αυτό είναι γνωστό και τό άλλο σπουδαίο έργο του έπιστάτου του Πέραν. Όχι μόνον γλύτωσε 75 παιδιά από τή σχολεία τής προπαθάνδας αλλά έδωσε και τό παράδειγμα και εις άλλους. Κ' έτσι διαβάσα στα ελληνικά φύλλα πώς κ' έκει τό παράδειγμα του βρήκε μιμητάς...

Και του Ζαχισσιάνου τό έργον; Τι γίνεται; Πιστεύω νά εξακολουθή νά παίρνει δυνάμεις σάν τή φωτιά πού σιγά σιγά κορώνει ως πού νά βγάλει καυμά φλόγα λαμπρή. Έτσι καθείς πιστεύω θά τό εύχεται νά λάμψη κι' αυτό μια μέρα αμέσασ' ένα μαρμαίρινο παλατάκι» διά νά βρίσκουν τό δυστυχημένα απόκληρα και στή γήν ένα πατέρα πού νά τάγκω στον τόπο εκείνου πού τά κλώτσησε.

Και κάνω και μια άλλη εύχή βαθειά μέσα μου: νά γίνη αυτό τό πικατάκι αλλά νά μη παρουσιασθή ανάγκη νά ανοίξουν οι πόρτες του.

Μια γνώμη του Άνατόλ Φράνς διά κάποιους νεωτέρους ποιητάς. Είναι, λέγει, στα τέλος μιας μελέτης του περί Μαλακρέ, λυπηρόν νά βλέπη κανείς ότι στον αιώνα μας όποτε ή μουσική με τους βιγνερικούς κυρίως προσπαθεί διά τής άρμονίας νά εκφράση όσον τό δυνατόν καταληπτότερα τά ύψηλά νοήματα πού αισθάνεται ή μουσουργός, ή παίσις με τους φανατικούς νεωτεριστάς της νά μη επίζητή τίποτε άλλο παρά τή φόρμα, τήν άρμονία του στίχου και τών λέξεων μόνον δηλ. τήν μουσική και νά αποδιώκη όλως διόλου τό νόημα.

Ό καλ' ε φίλος και άριστος μουσικός Κίμων Μπέλλας έκδίδει προσεχώς ελληνικών μελοδραμάτων υπό τόν τίτλον:

Η Γιαννοΰδα

ή η παραμονή τής πρωτομαγιάς

(εις αθήνας πάντες).

Μουσική και ποίησης του ίδιου.

Παρχαλοΰνται όσοι εκ τών άναγνωστών μας έλαβον άγγελίας νά τάς επιστρέψωσιν εις τους εκδότας ήμων κ. κ. Κ. Ζιβίδη και Σα όσον τό δυνατόν γρηγορότερα.

«Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» Έτος 18ον.

Κατά τήν κοινήν οσολογίαν τό τερπιώτερον και μαρρωτικώτερον άνάγνωσμα τής τρυφής ηλικίας είναι «ή Διάπλασις τών Παίδων» Ό,τι δημοσιεύεται εν αύτῃ, — μυθιστορήματα διηγήματα, δραματικά, διάλογοι μονόλογοι, μύθοι, ποιήματα, βιογραφαί, κτλ. κτλ. — όλα είναι συνταγμένα εις γλώσσαν απλήν και εις ύφος κομψόν κατά τάς ύμειστέρας παιδαγωγικάς αρχάς, υπό συγγραφέων ειδικών και άνεγνωρισμένης άξίας, ελλήνων και ξένων.

Αί διάφοροι πνευματικά ασκήσεις, αί προτεινόμεναι πρὸς λύσιν, οξύνουσι τὸ πνεύμα τών νεαρῶν της συνδρομητῶν, και οι συχνά προτεινόμενοι διαγωνισμοί εξεργεσουσι τὸ εὐγενὲς αἰσθημα τῆς ἀμίλλης· ή δὲ τρυφερά και ενκάριος Ἀλληλογραφία τῆς «Διαπλάσεως» προσάδει εις τὸ περιοδικὸν τοῦτο ἰδιαίτερον ὄλος θέλητρον.

Τέλος ή φιλοκαλία μεθ' ἧς εκτυπῶνται ή «Διάπλασις τῶν Παίδων» και αἱ εἰκόνας δι' ὧν κοσμεῖται καθιστῶσιν αὐτὴν φύλλον εὐχόμενον καλλιτεχνικὸν και ὡραῖον, ὅπως πρέπει νά εἶνε πᾶν βιβλίον προωρισμένον δι' ἀναγνώστας νεαρῶν τῶν ὁποίων μαρρωῦνται ή καλαισθησία.

Ἀλλοδιωγραφία.

86. κ. Ν. Τ. εις Φανέρειον. — Γράφετε ότι ή αλήθεια είναι παιδάκι πού μπορεί ή καθείς νά τό δείξη γυρνό χωρίς νά ντραπή και νά μη ντραπούν και εκείνοι πού τό βλέπουν. Δίκαι κρούπεσθε διά νά μής παρουσιάσετε τό ιδιόν σας; άφού μάλιστα τό ιδιόν σας, αν και ὀλίγο ζωηρό και άματωδες είναι πολύ εύμορφα. Ό πατέρας του πρέπει νά είναι άνθρωπος ειλικρινής και ή όποιος ξέρει πολλά πράγματα και καλή και μπορεί νά βοηθήση πολύ. Ἄς ρίψη τό καλυμμα του και άς λάβη τόν κόπον νά περάση από τό γραφειον κάθε μέρα τό μασημέρι νά είναι βέβαιος ότι θά με εύρη και ότι θά του σφιζω με εύχαρίστησι τό χέρι.

87. κ. Π. Ζητ. Ἀθήνας. — Ἐλάδομεν και νέαν επιστολήν σας, ελπίζομεν νά ευχαρισάσωμεν προσεχώς νά σας άπαντήσωμεν.

88. κ. Ι. Καμπ. — Δέν παρεξηγήσατε τήν σιωπήν μας, πιστεύομεν, είναι ανεξάρτητος τής θελήσεως μας. Προσεχώς.

Εις ὄλους τοὺς ἀναγνώστας μας. Θά χρωστούμεν χάριν αν μας υποδείξουν διευθύνσεις φίλων των εις τους ὁποίους νά στείλωμεν ὡς δειγμα συλλάδιά τινα.

Οἱ κ. κ. συνδρομηταί, δύνανται νά πειθύνωνται διά τά άρρωῶντα τό περιοδικόν:

Οἱ εν Βουλγαρία πρὸς τὸν ἡμέτερον ανταποκριτὴν κ. Κωνσταντίνον Κοιμεντιν εις Πύργον.

Οἱ εν Σμύρνη πρὸς κ. κ. Στέφανον Βεινόγλου και

Οἱ εν Ἀγκύρα πρὸς τὸν κ. Α. Γιανόπουλον.